

til et Gjennemsyn paa dette Punkt. Det er først efter en saadan Henviisning, at Ministeren har sagt: Jeg kan ikke gjøre dette i Genhold til den bestaaende Lovgivning. Jeg skal saaledes minde om, at saaledes gif det med Nogle, som søgte om at faae forøget Pension, fordi de havde tjent i Militæretaten, før de vare 18 Aar. Ministeren sagde da: Jeg kan ikke tage Hensyn dertil; men saa vedtog vi her en Lov Aaret efter herom. Det er ikke vor Sædvane at sige: vi kunne ikke vedtage Henviisningen; thi Ministeren kan ikke tilslade Opslydelsen af Andragendet, men vi overlade til Ministeren at svare, som han kan, og saa komme vi med et Forslag om, at de Aar, der ligge forud for de 18 Tjenesteaar, skulle tages i Betragtning i Forbindelse dermed. Jeg vil derfor meget anbefale, at Folkethinget fastholder sin Indstilling fra sist. — Jeg kommer dernæst til Indstillingen under Nr. 2, hvorom jeg forresten skal fatte mig kort, saameget mere, som vi jo nylig have forhandlet denne Sag om Afspærringen i Henseende til Kreaturudførsel. Den høitærede Minister har for saa Dage siden sagt os, hvorledes hans Stilling var, og Udvalget er enigt om at foreslaa Andragendet henvist til den høitærede Indenrigsminister. Det er jo et naturligt Ønske, at Afspærringen maa ophøre saa hurtigt, som det er muligt, og man kan jo heller ikke nægte, at der er noget, jeg vil ikke sige Betænkeligt, men noget ret Mærkeligt i, hvad der er sket, idet man jo, efter hvad der staar i Bladene, fra Sverrig kan udføre til England, hvorimod det er forbudt herfra, ligesom Indførsel fra Sverrig hertil ogsaa er bleven forbudt. Jeg vil ikke sige noget ubetinget derimod, men jeg vil kun sige, at det er Noget, der er stiftet til at ægge, men det er muligt, at det er rigtigt at fastholde Forsigtigheden, thi man veed jo slet ikke, hvorledes det kan ende. Jeg udtaler ikke i mindste Maade nogen Dabel over, hvad der finder Sted, dertil har jeg ikke Grund, og desuden mangler jeg den fornødne Oversigt, og det forekommer mig ogsaa, at den Udvilling, den høitærede Minister gav forleden Dag, var ret oplysende og ret antagelig. Jeg skal derfor kun sige, idet jeg anbefaler Indstillingen under Nr. 2, at jeg vil haabe, at Afspærringen maa ophøre, saasnart det er muligt, og man kan jo heller ikke tvivle om, at det ogsaa er det Formaal, som den høitærede Indenrigsminister har. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Larsen: Mindretallet kan jo for sit Vedkommende kun være tilfreds med, at der i den foreliggende Indstilling under Nr. 1 tidligere er indløbet en Trykfeil, saa at vi atter faae Leilighed til at tage denne Sag op. Jeg vil sige bemærke, at vi slet ikke nære nogen som helst Uvillie ligeoverfor den paagjældende Andrager, Veterinærelev Lars Christensen, og jeg vil udtrykkelig fremhæve dette, fordi jeg har hørt, at der er dem,

der opfatte det, som om vi havde Noget imod denne Mand (Modsigelse af Ordføreren). Jo, der er virkelig Nogle, der tro, at det staar pro et contra Lars Christensen, og det er slet ikke Tilfældet. Hvor gjerne vi end imidlertid ville hjælpe den paagjældende Mand, se vi dog ikke, at det er muligt for Thinget at hjælpe ham i Genhold til hans Andragende. Den ærede Ordfører, tror jeg, talte imod, hvad han ved tidligere Leiligheder som Ordfører for Andragendeudvalget har gjort gjældende, naar han mener, at det ikke saa meget kommer an paa Maaden, hvorpaa vi hjælpe Manden, som at vi hjælpe ham, men jeg mener, at vi maa holde os til, hvad han ønsker og begjærer. Den Paagjældende har ikke anmodet om en Reform af Veterinærlovgivningen, men kun ganske simpelt om Folkethingets Bistand til at faae en Bevilling, der giver ham Ret til at praktisere som Dyrlæge. Er det nu muligt for Folkethinget at anbefale et slikt Andragende? Det kunde synes mig, som om Thinget kun kunde gjøre det, naar det har den Mening, at slige Bevillinger ere lovlige, ere konstitutionelle, og jeg er ikke istand til at se, at de ere det. Den Lov, der har været tilstede tidligere, finder jeg fuldt begrundet, ja Sagen synes mig end ikke længer tvivlsom, men endogaa helt klar i den Henseende. Ærede Medlemmer vide, hvilke Betingelserne ere for saadanne Bevillingers Meddelelse: Der skal foreligge en bestemt paavisselig Gjæmmel enten i en regelmæssig Brug før Grundloven af 1849, eller i en særlig Lov efter den. En Bevilling er, som ærede Medlemmer vide, en Begunstigelse, der gives udenfor Loven, en Undtagelse fra den gjældende Lov og Ret, en Undtagelse, som altsaa kan meddeles Enkelte eller Flere. For at værne Lovgivningsmagten imod Misbrug af slige Bevillingers Meddelelse er det jo, at Grundloven udtrykkelig har begrænset dem til Tilfælde, hvor der foreligger en bestemt og klar Gjæmmel. Det er jo en af Ankerne mod den gamle Enevælde, at den iflæng undtog, hvem den vilde fra Lovens almindelige Bydende. Nu er Tilstanden ikke saa. Naar Taleren er om en Bevilling fra Administrationens Side, maa der paavises enten, at der før Grundloven eksisterede en Tilstand, hvorunder man regelmæssig meddelte slige Bevillinger — at man i Ny og Næ gav slige Bevillinger, er ikke Nok — eller ogsaa skulde der være Gjæmmel i en Lov, der er udfkommen efter Grundloven. Det har ikke været mig muligt at finde Noget som helst til Støtte for, at Indenrigsministeriet skulde have Myndighed til at give en saadan Bevilling, som Lars Christensen andrager om, og til Overflod har jeg fundet en Udtalelse fra det ærede Ministerium selv om, at det ikke besidder en sliq. Bevillingsmyndighed. Det er i en Strivelse af 9de Oktober 1860. En Mand androg om Bevilling til at kuvæe Kreaturer, navnlig for den saakaldte Sitve eller Venbrudsdyge, naar disse af vedkommende